

22 Οκτωβρίου, 1991

[ΠΙΚΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΤΤΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινικές Εφέσεις Αρ. 5460 και 5461).

- Ποινή — Συνομοσία για διάπραξη κακουργήματος κατά παράβαση των άρθρων 371 και 295 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 — Διάρρηξη καταστήματος με σκοπό τη διάπραξη κακουργήματος κατά παράβαση των άρθρων 295 και 20 του ίδιου Κώδικα — Απόπειρα ληστείας κατά παράβαση των άρθρων 284 και 20 του Κεφ. 154 — Ο πρώτος εφεσείων καταδικάσθηκε σε συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 18 μηνών στην 1η και 2η κατηγορία και 20 μηνών στην 3η κατηγορία και ο δεύτερος σε ποινή φυλάκισης 20 μηνών — Δεν κρίθηκαν υπερβολικές. 5
- Ποινή — Επιμέτρηση — Ελαφρυντικά — Προσωπικές συνθήκες — Λευκό ποινικό μητρώο — Ο πρώτος εφεσείων επέστρεψε στην Κύπρο για να αντιμετωπίσει τις συνέπειες των πράξεών του — Ομολόγησε και παραδέχτηκε τα εγκλήματά του — Έχασε το ένα του μάτι στην παιδική του ηλικία με αποτέλεσμα να έχει πλέγμα κατωτερότητας και έντονη επιθυμία να κάμει μεταμόσχευση οφθαλμού η οποία αποτέλεσε και το κίνητρό του για συμμετοχή του στα εγκλήματα για την απόκτηση των απαιτούμενων χρημάτων. 10 15
- Ποινή — Εξατομίκευση — Δεν πρέπει να οδηγει σε εξουδετέρωση της αποτελεσματικότητας του νόμου — Αντιμετωπίσθηκε με τον σωστό τρόπο από το πρωτόδικο Δικαστήριο. 20
- Ποινή — Ίση μεταχείριση παραβατών — Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα άρθρο 28 — Αναστολή ποινικής δίωξης υπό του Γενικού Εισαγγελέα εναντίον ενός από τους κατηγορούμενους — Κατά πόσο αποτελεί παράγοντα για μετριασμό της ποινής των άλλων κατηγορουμένων. 25
- Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα άρθρο 113.2 — Αποκλειστική αρμοδιότητα του Γενικού Εισαγγελέα για δίωξη παραβατών — Υποχρέωση των δικαστικών αρχών εφαρμογής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στο Μέρος II του Συντάγματος — 30

Εκτεταμένη αναφορά στη σχετική νομολογία.

Ποινική Δικονομία, Κεφ. 155, άρθρο 134 — Παράταση χρόνου για άσκηση έφεσης — Αρχές που εφαρμόζονται.

5 *Ο περί Δικαστηρίων Νόμος 14/60 άρθρο 24.2 — Παραπομπή υπόθεσης από το Γενικό Εισαγγελέα, στο Επαρχιακό Δικαστήριο από το Κακούργιοδικείο — Κατά πόσο αποτελεί ελαφρυντικό στοιχείο στην επιμέτρηση της ποινής.*

10 *Νομολογία — Σύγκρουση μεταξύ δύο αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου αναφορικά με το κατά πόσο αναστολή ποινικής δίωξης υπό του Γενικού Εισαγγελέα εναντίον συγκατηγορουμένου θεωρείται σαν ελαφρυντικός παράγων στην επιμέτρηση της ποινής των άλλων συγκατηγορουμένων.*

15 Το Νιόβρη του 1989, ο δεύτερος εφεσείων και ο αδελφός του Τώνης Φαντούσης κατάστρωσαν σχέδιο για τη διάρρηξη του χρυσοχείου του παραπονομένου στη Λεμεσό και την κλοπή χρυσού και άλλων χρυσών αντικειμένων αξίας πολλών χιλιάδων λιρών. Ο δεύτερος εφεσείων ο οποίος ήταν φυσιοθεραπευτής προσέγγισε τον πρώτο εφεσείοντα ο οποίος ήταν υπάλληλός του και εξασφάλισε την συμμετοχή του στο έγκλημα έναντι αδρής χρηματικής αμοιβής. Επίσης με την προτροπή του δεύτερου εφεσείοντα ο πρώτος εφεσείων προσέγγισε τον Κώστα Κουτούρη γνωστό για 20 την επιδεξιότητά του στις διαρρήξεις και κλοπές για υλοποίηση του σχεδίου, με αντάλλαγμα σημαντική χρηματική αμοιβή. Ο Τώνης Φαντούσης ωδήγησε τους εκτελεστές του εγκλήματος στη 25 Λεμεσό για καλύτερη οργάνωση του εγκλήματος και ο Βλαδίμηρος Φαντούσης τους εφοδίασε με χλωροφόρμιο για αναισθητοποίηση του παραπονομένου. Ημερομηνία εκτέλεσης του προσχεδιασμένου εγκλήματος ήταν η νύκτα της 9/12/89 — Οι Κάττος και Κουτούρης εισήλθαν στο κατάστημα μέσω παραθύρου και ανέμεναν 30 τον παραπονούμενο. Τον εκτύπησαν, τον έριξαν στο δάπεδο και τον αναισθητοποίησαν. Το σχέδιό τους είχε άδοξο τέλος όταν στην σκηνή του εγκλήματος ήλθε κάποιος γνωστός του παραπονομένου, γεγονός που τους ανάγκασε να αποχωρήσουν — Η ταυτότητα του Κουτούρη προσδιορίστηκε από σημειωματάριο που ξέ- 35 χασε κατά την εσπευσμένη φυγή του.

Και οι τέσσερεις σχεδιαστές του εγκλήματος κατηγορήθηκαν για συνωμοσία για το κακούρηγμα της διάρρηξης και κλοπής και ο Κάττος και Κουτούρης για διάρρηξη καταστήματος με πρόθεση 40 την υπεξαίρεση του περιεχομένου του καθώς και για απόπειρα ληστείας με αναφορά στην επίθεση κατά του παραπονομένου. Παραδέχθησαν όλες τις κατηγορίες πλην του Τώνη Φαντούση για τον οποίο ο Γενικός Εισαγγελέας καταχώρησε αίτηση για άδεια απόσυρσης της πρώτης κατηγορίας ο οποίος ως εκ τούτου απαλλάχκε από το Κακούργιοδικείο. Οι εφεσείοντες καταδικάσθηκαν στις 45 ποινές φυλάκισης που αναφέρονται πιο πάνω και ο τρίτος κατηγορούμενος Κώστας Κουτούρης σε φυλάκιση 2½ χρόνων. Στην

επιμέτρηση της ποινής το πρωτόδικο Δικαστήριο έλαβε υπόψη την αναστολή της ποινικής δίωξης εναντίον του εκ των συγκατηγορουμένων Τώνη Φαντούση σαν ελαφρυντικό στοιχείο για τους συγκατηγορουμένους του.

Προφορική αίτηση της υπεράσπισης για παράταση χρόνου για άσκηση έφεσης εναντίον της απόφασης του δικαστηρίου αναφορικά με τη διαδικασία για τη διάγνωση των σχετικών γεγονότων και ευρημάτων που προέκυψαν από αυτή απορρίφθηκε καθότι δεν προβλήθηκε κανένας λόγος για αδυναμία συμμόρφωσης με τα χρονικά πλαίσια του άρθρου 134 της Ποινικής Δικονομίας, Κεφ. 155. 5 10

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε τις εφέσεις και αποφάνθηκε ότι:

(Α) Υπό Πική, Δ. συμφωνούντος και του Κωνσταντινίδη, Δ:

1. Η ισότητα στη μεταχείριση προϋποθέτει την προσαγωγή ενώπιον της δικαιοσύνης και την τιμωρία όλων που συνήγαξαν στο έγκλημα. Εφόσον η δίωξη των παραβατών είναι εκτός ελέγχου των δικαστικών αρχών, η παράλειψη δίωξης ενός από αυτούς λαμβάνεται υπόψη ως μετριαστικός παράγοντας της ποινής των υπολοίπων προς απάμβλυνση του αισθήματος αδικίας που δημιουργεί η άνιση μεταχείριση. 15 20

2. Η μη τήρηση της αρχής της ισότητας σε σχέση με ένα ή περισσότερους παραβάτες δεν δικαιολογεί και την απαλλαγή των υπολοίπων.

3. Ο συσχετισμός της ποινής με τις συνθήκες των εφεσειόντων προσδιορίστηκε ορθά από το πρωτόδικο Δικαστήριο. 25

4. Οι προηγούμενες καταδίκες του τέταρτου κατηγορούμενου Κουτούρη δικαιολογούσαν τη διαφοροποίηση στην ποινή του από εκείνη του πρώτου εφεσειόντα.

5. Δεν υπάρχει πρότυπο ή κώδικας συγγραφής δικαστικών αποφάσεων. Εκείνο που έχει σημασία είναι να μη υπάρχει αντίθεση μεταξύ των αρχών δικαίου και των παρατηρήσεων που γίνονται από τον δικαστή. Τέτοια αντίθεση δεν υπάρχει στην παρούσα δικαστική απόφαση. 30

6. Το στοιχείο της υπερβολής της ποινής πρέπει να είναι εμφανές ως θέμα αντικειμενικής κρίσης. Αυτό δεν συμβαίνει στην παρούσα υπόθεση όπου επρόκειτο για έγκλημα κατά παραγγελία ιδιαίτερης σοβαρότητας που αν και είναι ασυνήθιστη στην Κύπρο δυστυχώς δεν είναι άγνωστη. 35

(Β) Υπό Αρτεμίδα, Δ.:

1) Υπάρχει ζήτημα σύγκρουσης της νομολογίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου μεταξύ των αποφάσεων Γενικός Εισαγγελέας ν Αν- 40

5 δρέας *Οδυσσέως και άλλοι* (1991) 2 Α.Α.Δ. 309 και *Γεωργίου και άλλων ν της Δημοκρατίας* (1986) 2 C.L.R. 109. Στην πρώτη από τις πιο πάνω αποφάσεις το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάνθηκε, ότι όταν το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη το γεγονός της διακοπής ποινικής δίωξης ενός κατηγορουμένου σαν ελαφρυντικό στοιχείο στην επιμέτρηση της ποινής υπέρ συγκατηγορουμένου ασκεί έμμεσα ανεπίτρεπτο έλεγχο πάνω στις συνταγματικές εξουσίες του Γενικού Εισαγγελέα, ανατρέποντας με την αιτιολογία αυτή την απόφαση του πρωτόδικου δικαστή.

10 3. Η αιτιολογία της απόφασης αυτής είναι αντίθετη με τις αρχές της υπόθεσης *Γεωργίου κ.α. ν της Δημοκρατίας* αλλά και με τη γενική άποψη των Δικαστηρίων πάνω στο θέμα η οποία βασίζεται στις αρχές της ισότητας και της ίσης μεταχείρισης των παραβατών που κατοχυρώνεται με το άρθρο 28 του Συντάγματος.

15 4. Αν γινόταν δεκτή η εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα για τον έμμεσο έλεγχο των εξουσιών του τότε και η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου με την ίδια σύνθεση όπως στην υπόθεση *Οδυσσέως* στην υπόθεση *James Patrick Rock ν The Police*, (1991) 2 Α.Α.Δ. 251, θα ήταν ασυμβίβαστη με την *Οδυσσέως*. Στην υπόθεση *James Patrick Rock* το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε ότι πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής η παραπομπή της υπόθεσης από το Γενικό Εισαγγελέα με βάση το άρθρο 24.2 του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 από το Κακουργιοδικείο στο Επαρχιακό Δικαστήριο.

25 5. Το κριτήριο που χρησιμοποιείται για την άρση πιθανής αδικίας στην επιμέτρηση της ποινής είναι κατά πόσο ορθά σκεπτόμενα μέλη του κοινού που γνωρίζουν όλα τα γεγονότα θα μπορούσαν να πουν ότι δεν έγινε ορθή απονομή της δικαιοσύνης με αποτέλεσμα η άριση μεταχείριση ενός ή περισσότερων από αυτούς που καταδικάστηκαν να είναι άδικη.

30 6. Η απόφαση *Οδυσσέως* ελήφθη με βάση τα ιδιάζοντα περιστατικά της και δεν αποσκοπεί να θέσει κανόνα δικαίου ή να παρεκκλίνει από τις εγνωσμένες αρχές αναφορικά με την επιμέτρηση της ποινής.

35 *Οι εφέσεις απορρίπτονται.*

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Άφοι Λαμπριανίδη Ατδ ν Συμβουλίου Βελτιώσεως Γερίου (1989) 2 Α.Α.Δ. 374 ;

40 *Attorney-General of the Republic ν HjiConstanti* (1968) 2 C.L.R. 113;

Komurgu & Άλλος ν Δημοκρατίας (1991) 2 Α.Α.Δ. 83;

Georghiou & Others ν Republic (1986) 2 C.L.R. 109;

Παναγή ν Δημοκρατίας (1991) 2 Α.Α.Δ. 115;

Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας ν Οδυσσέως & Άλλων
(1991) 2 Α.Α.Δ 309;

Police ν Athienitis (1983) 2 C.L.R. 194;

Philippou ν Republic (1983) 2 C.L.R. 245;

5

Antoniades ν Police (1986) 2 C.L.R. 21;

Rock ν Αστυνομίας (1991) 2 Α.Α.Δ. 251 ;

Κούκος ν Αστυνομίας (1986) 2 Α.Α.Δ. 1;

Κυριακίδης ν Δημοκρατίας (1983) 2 Α.Α.Δ. 94;

Αζίνας ν Αστυνομίας (1981) 2 Α.Α.Δ. 9;

10

R ν Tremanco [1979] 1 Cr. App. R. (S) 286;

R ν Bowater and Davies 15.7.80 Current Sentencing Practice, D.A.
Thomas, 1074;

Demetriou ν Republic (1988) 2 C.L.R. 175;

Κωνσταντίνου ν Δημοκρατίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 224;

15

Φιλίππου Άλλως "Φαλκονέτι" ν Αστυνομίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 245;

Παναγή άλλως Κανκαρή ν Δημοκρατίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 203;

R ν Towle, The Times 23/1/86;

R ν Wintle, The Times 23/1/86.

Εφέσεις εναντίον Ποινής.

20

Εφέσεις εναντίον της ποινής από τον Χρύσανθο Αντωνίου Κάττου και άλλο οι οποίοι βρέθηκαν ένοχοι στις 29 Απριλίου, 1991 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 28098/90) στην κατηγορία συννομωσίας για διάπραξη κακουργήματος κατά παράβαση των άρθρων 371 και 295 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, και επίσης ο 1ος κατηγορούμενος στην κατηγορία διάρρηξης καταστήματος με σκοπό τη διάπραξη κακουργήματος κατά παράβαση των άρθρων 295 και 20 του Ποινικού Κώδικα και στην κατηγορία απόπειρας ληστείας

25

30

κατά παράβαση των άρθρων 284 και 20 του ποινικού Κώδικα και καταδικάστηκαν από τον Μιχαηλίδη, Προσ. Α.Ε.Δ. ο μεν 1ος κατηγορούμενος σε συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 18 μηνών στην 1η και 2η κατηγορία και 20 μηνών φυλάκιση στην 3η κατηγορία, ο δε 2ος κατηγορούμενος σε ποινή φυλάκισης 20 μηνών στην 1η κατηγορία.

Ε.Ευσταθίου και Κ. Καμένος, για τον εφεσείοντα στην Έφεση 5460.

10 *Αχ. Φράγκος και Κλ. Φράγκου - Πισίρη (κα), για τον εφεσείοντα στην Έφεση 5461.*

Μ. Μαλαχτού - Παμπαλλή (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας για την εφεσίβλητη.

15 ΠΙΚΗΣ, Δ. ανέγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Η οικογένεια Φαντούση ασχολείται με τη χρυσοχοϊα. Διατηρεί για το σκοπό αυτό κατάστημα στη Λάρνακα και εμπορεύεται τα προϊόντα χρυσού που κατασκευάζει σε χονδρική και λιανική βάση. Ο κύκλος των εργασιών τους περιλάμβανε και χονδρικές πωλήσεις σε άλλους χρυσοχούς, μεταξύ των οποίων και στον παραπονούμενο, το 20 Νίκο Χατζηβασίλη από τη Λεμεσό. Στη διαχείριση της επιχείρησης Φαντούση μετείχαν εκτός από τον πατέρα, προφανώς το δημιουργό της επιχείρησης, και οι γιοί του εκτός από τον εφεσείοντα 2, Βλαδίμηρο Φαντούση, ο 25 οποίος εκπαιδεύτηκε ως φυσιοθεραπευτής και εγκατέστησε φυσιοθεραπευτικό κέντρο στη Λάρνακα.

30 Ο Τώνης Φαντούσης, ένα από τα παιδιά της οικογένειας, διαδραμάτιζε σημαίνοντα ρόλο στη διαχείριση της οικογενειακής επιχείρησης. Το 1989, ίσως και νωρίτερα, η επιχείρηση άρχισε να παρουσιάζει ύφεση και να αντιμετωπίζει οικονομικές δυσχέρειες οι οποίες προοδευτικά γίνονταν σοβαρότερες, τόσο σοβαρές ώστε να δημιουργηθούν και ρήγματα μεταξύ των μελών της οικογένειας και να διατυπωθούν αλληλοκατηγορίες ως προς τα αίτια της κακοδαιμονίας της επιχείρησης.

Ο Τώνης Φαντούσης και ίσως και τα άλλα μέλη της οικογένειας είχαν ισχυρές υποψίες ότι η οικονομική πτώση της επιχείρησης οφειλόταν στην καταδολίευσή τους από τον παραπονούμενο κατά το ζύγισμα του χρυσού που του πουλούσαν στο κατάστημά του στη Λεμεσό.

5

Το Νιόβρη του 1989 ο Τώνης Φαντούσης και ο Βλαδίμηρος Φαντούσης επινόησαν σχέδιο για την αντιμετώπιση του παραπονουμένου και την αποκατάσταση της οικονομικής ευρωστίας της οικογενειακής επιχείρησης. Κατάστρωσαν σχέδιο για τη διάρρηξη του καταστήματός του στη Λεμεσό και την κλοπή του χρυσού και χρυσών αντικειμένων που ήταν αποθηκευμένα σ' αυτό, η αξία των οποίων υπολογιζόταν σε δεκάδες και ίσως εκατοντάδες χιλιάδες λίρες. Με τον τρόπο αυτό θα ανταπόδιδαν τα ίσα για τη ζημιά που τους προκάλεσε ο παραπονούμενος και συγχρόνως θα αποκαθιστούσαν την ευρωστία της οικονομικά νοσούσας οικογενειακής επιχείρησης. Το σχέδιο πρόβλεπε τη στράτευση προσώπων που θα διενεργούσαν τη διάρρηξη και κλοπή και σε συνεννόηση με αυτούς το σχεδιασμό του εγκλήματος και τη συλλογή του χρυσού ο οποίος θα αποσπάτο. Ο Βλαδίμηρος Φαντούσης, εφεσείων 2, προσέγγισε ένα από τους υπαλλήλους του στο φυσιοθεραπευτικό κέντρο, τον 1ο εφεσείοντα, Χρύσανθο Κάττο, και με δέλεαρ τη χρηματική ανταμοιβή εξασφάλισε τη συμφωνία του για συμμετοχή στο έγκλημα που είχαν προγραμματίσει με τον αδελφό του. Με προτροπή του εφεσείοντα ο Χρύσανθος Κάττος προσέγγισε τον Κώστα Κούτουρη, γνωστό στον ίδιο για την επιδεξιότητά του στη διενέργεια διαρρήξεων και κλοπών, ο οποίος προσεταιρίστηκε το σχέδιο και συμφώνησε να μετάσχει στην υλοποίησή του με αντάλλαγμα, όπως και ο Κάττος, σημαντική χρηματική αμοιβή. Έτσι εξυφάνθη η συνωμοσία των τεσσάρων για τη διάρρηξη και κλοπή του περιεχομένου του καταστήματος του παραπονουμένου η οποία μορφοποιήθηκε σε συνάντηση των τεσσάρων κατά την οποία επεξεργάστηκαν και τις λεπτομέρειες της διάπραξης του εγκλήματος. Η συμφωνία στην οποία κατέληξαν πρόβλεπε την παράδοση του χρυσού ο οποίος θα υπεξαιρείτο από το κατάστημα του παραπονουμένου στους αδελφούς Φαντούση οι

10

15

20

25

30

35

οποίοι ως αντάλλαγμα συμφώνησαν να πληρώσουν στον καθένα από τους δύο εκτελεστές του προγραμματιζομένου εγκλήματος, ποσό £30,000.- ή περίπου £30,000.- Η συνδρομή των δύο αδελφών Φαντούση στην προώθηση του εγκλήματος επεκτάθηκε, όπως αποκαλύπτουν τα γεγονότα, και πέραν του καταρτισμού της εγκληματικής συμφωνίας. Ο Τώνης Φαντούσης οδήγησε τους επίδοξους εκτελεστές του εγκλήματος στη Λεμεσό, τους υπέδειξε το κατάστημα και τη γύρω περιοχή και τους εξήγησε τις κινήσεις του παραπονουμένου. Ως ημερομηνία διάπραξης του εγκλήματος ορίστηκε η 11/12/89, ημέρα Τετάρτη. Ο Βλαδίμηρος Φαντούσης εξάλλου εφοδίασε τους δράστες με χλωροφόρμιο το οποίο εξασφάλισε από συγγενικό του πρόσωπο προς αναισθητοποίηση του παραπονουμένου σε περίπτωση που οι δράστες θα βρίσκονταν αντιμέτωποι μ' αυτόν κατά τη διάπραξη του εγκλήματος.

Ο Χρύσανθος Κάττος και ο Κώστας Κουτούρης μετέβαλαν, όπως προκύπτει από τα γεγονότα που δέκτηκε το δικαστήριο, την ημερομηνία εκτέλεσης του σχεδιασθέντος εγκλήματος για λόγους ασφαλείας, επιλέγοντας το βράδυ της 9/12/89. Αφού κατέστρεψαν, σε προηγούμενη επίσκεψη τους, λαμπτήρα του οδικού φωτισμού για τη συσκοτίση της σκηνής μετέβησαν στη Λεμεσό το βράδυ της 9/12/89 εφοδιασμένοι με όλα τα σύνεργα για τη διάπραξη του εγκλήματος και παίρνοντας όλες τις προφυλάξεις για την απόκρυψη της ταυτότητάς τους. Με σκάλα την οποία μετέφεραν, προσέγγισαν το πίσω μέρος του κτιρίου και μέσω παραθύρου, το οποίο διέρρηξαν, εισήλθαν στο κατάστημα και ανάμεναν τον ιδιοκτήτη πριν προβούν στη συλλογή του περιεχομένου του. Σε σύντομο χρόνο, όχι απροσδόκητα, ο παραπονούμενος επέστρεψε από την Πάφο, όπου κατά κανόνα μετέβαινε τη Δευτέρα για τις εργασίες του, και επισκέφθηκε το κατάστημά του κατά την επιστροφή του, όπως συνήθιζε, οπότε βρέθηκε αντιμέτωπος με τους απρόσκλητους επισκέπτες που είχαν καλυμμένα τα πρόσωπα τους. Ο Τώνης Φαντούσης είχε γνωστοποιήσει στους Κάττο και Κουτούρη τις κινήσεις του παραπονουμένου και το ωράριο που τηρούσε τη Δευτέρα και έτσι γνώριζαν, λαμβάνοντας υπόψη την ώρα που επέλεξαν για

τη διάπραξη του εγκλήματος, ότι κατά πάσα πιθανότητα θα αντιμετώπιζαν τον ιδιοκτήτη του καταστήματος. Ήταν όμως προετοιμασμένοι για την εξουδετέρωσή του, τον κτύπησαν, τον έριξαν στο δάπεδο, τον ακινητοποίησαν και τον αναισθητοποίησαν με το χλωροφόρμιο με το οποίο τους εφοδίασε ο Βλαδίμηρος Φαντούσης. Στην απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου επισημαίνεται ότι οι δράστες επεδίωξαν την αντιμετώπιση του παραπονουμένου προφανώς για τη μεγιστοποίηση του "άθλου" του εγκλήματός τους.

Η δράση τους όμως είχε άδοξο τέλος το οποίο επήλθε όταν ένας γνωστός του παραπονουμένου, θέλοντας να λύσει την απορία του γιατί το κατάστημα ήταν φωτισμένο σε προχωρημένη ώρα της νύκτας, μπήκε στο κατάστημα και έγινε γνώστης των διαδραματιζόμενων, οπότεν έσπευσε να ειδοποιήσει την Αστυνομία. Κάτω από τον πανικό της ανακάλυψης και πιθανής σύλληψης, οι δράστες συνέλεξαν τα σύνεργά τους και εγκατέλειψαν την σκηνή εσπευσμένα. Στη βιασύνη του ο Κώστας Κουτούρης άφησε στη σκηνή σημειωματάριο τηλεφώνων το οποίο απέβη μοιραίο για τους διαρρήκτες.

Η Αστυνομία προσδιόρισε την ταυτότητα του Κουτούρη και άρχισε η αναζήτησή του όπως και του συνεργού του. Ο Χρυσάνθος Κάττος έσπευσε να εγκαταλείψει την χώρα για να αποφύγει την σύλληψή του. Επιζήτησε τη βοήθεια του Βλαδίμηρου Φαντούση η οποία και του δόθηκε με την προμήθεια του εισιτηρίου για μετάβαση του στην Ελλάδα. Όμως, με δική του πρωτοβουλία, επέστρεψε λίγες μέρες αργότερα και παραδόθηκε στις Αρχές ομολογώντας το έγκλημά του. Ο Βλαδίμηρος Φαντούσης επίσης ανακρίθηκε από τις Αρχές. Στην αρχή προσποιήθηκε άγνοια αλλά σε σύντομο χρόνο προέβη σε ομολογία για τη συμμετοχή του στο έγκλημα προβάλλοντας συγχρόνως τον ισχυρισμό ότι πριν τη διάπραξη του εγκλήματος ζήτησε από τον Χρυσάνθο Κάττο να του επιστρέψει το χλωροφόρμιο στην προσπάθειά του, όπως ισχυρίστηκε, να αποτρέψει το έγκλημα το οποίο είχαν σχεδιάσει.

Εναντίον των τεσσάρων σχεδιαστών του εγκλήματος προσάφθηκε κατηγορία για συνωμοσία για το κακούργημα της διάρρηξης και κλοπής και εναντίον των δύο αυτουργών του εγκλήματος κατηγορία για διάρρηξη του καταστήματος του παραπονουμένου με πρόθεση την υπεξαίρεση του περιεχομένου του, καθώς και κατηγορία για απόπειρα ληστείας με αναφορά στην επίθεση κατά του παραπονουμένου. Εκτός από τον Τώνη Φαντούση, οι κατηγορούμενοι παραδέχτηκαν ενοχή στις κατηγορίες που τους είχαν απαγγελθεί. Ο Τώνης Φαντούσης αρνήθηκε την κατηγορία. Μετά την απάντηση των υποδίκων στην κατηγορία ο Υπαστυνόμος Νεοκλέους, ο οποίος επροσώπησε την Εισαγγελική Αρχή, προέβη στην ακόλουθη δήλωση. "Ενόψει της παραδοχής των κατηγορουμένων 1, 2 και 4 σε όλες τις κατηγορίες με άδεια του Εντίμου Γενικού Εισαγγελέα τον οποίο εκπροσωπώ ζητώ άδεια για να αποσυρθεί εναντίον του τρίτου κατηγορουμένου η υπόθεση στην πρώτη κατηγορία". Ο κ. Φράγκος που εκπροσωπούσε τόσο τον Βλαδίμηρο όσο και τον Τώνη Φαντούση ανέφερε: "Καμιά ένσταση", και το δικαστήριο παραχώρησε άδεια για την απόσυρση της κατηγορίας και διάταξε την απαλλαγή του Τώνη Φαντούση. Παρά την εγκατάλειψη της κατηγορίας εναντίον του Τώνη Φαντούση, η Κατηγορούσα Αρχή δεν επιδίωξε την τροποποίηση της κατηγορίας για συνωμοσία, οι λεπτομέρειες της οποίας έφεραν τον Τώνη Φαντούση ως ένα από τους συνωμότες. Κατά την εξιστόρηση των γεγονότων έγινε εκτενής αναφορά στο ρόλο που διαδραμάτισε στη σύναψη της εγκληματικής συμφωνίας και τη μετέπειτα δράση του. Η τήρηση δύο μέτρων και δύο σταθμών από την Εισαγγελική Αρχή στη δίωξη των συνεργών του εγκλήματος προκάλεσε τη διαμαρτυρία του εφεσεϊόντα 1, αλλά και του αδελφού του Τώνη Φαντούση, του εφεσεϊόντα 2, για παραβίαση της αρχής της ισότητας στη μεταχείριση των παραβατών.

35 Κατά την εξήγηση των γεγονότων, το δικαστήριο διαπίστωσε διαφωνία μεταξύ των θέσεων του Βλαδίμηρου Φαντούση και εκείνων των άλλων δύο συγκατηγορουμένων του αναφορικά με τον ισχυρισμό του πρώτου για ανάκληση των οδηγιών για την διάπραξη του εγκλήματος

που εκδηλώθηκε, όπως είπε στην κατάθεσή του, με αίτημα για την επιστροφή του χλωροφορμίου με το οποίο τους είχε εφοδιάσει. Με ενδιάμεση απόφασή του, το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η διαφωνία έπρεπε να επιλυθεί με την ακρόαση μαρτυρίας προς στοιχειοθέτηση των ουσιωδών γεγονότων για τον καθορισμό της ποινής. Κατά τη διαδικασία η οποία επακολούθησε ο Βλαδίμηρος Φαντούσης επέλεξε να μην καταθέσει ενόρκως προς υποστήριξη των ισχυρισμών του. Το δικαστήριο έκρινε ότι η εκδοχή του για ανάκληση των οδηγίων για διάπραξη του εγκλήματος δεν ευσταθούσε, εύρημα το οποίο λήφθηκε υπόψη στον προσδιορισμό του πραγματικού βάθρου για την εκτίμηση του στοιχείου της εγκληματικότητας της συμπεριφοράς των συγκατηγορουμένων που αποτελεί ουσιώδη παράγοντα στην επιμέτρηση της ποινής.

Το δικαστήριο καταδίκασε τον εφεσείοντα 1, Χρύσανθο Κάττο, σε συντρέχουσες ποινές φυλάκισης, 18 μηνών για την συνωμοσία, 18 μηνών για την διάρρηξη και 20 μηνών για την απόπειρα ληστείας και τον εφεσείοντα 2 σε φυλάκιση 20 μηνών. Ο τρίτος κατηγορούμενος, ο Κώστας Κουτούρης, καταδικάστηκε σε φυλάκιση 2 1/2 χρόνων.

Ο Χρύσανθος Κάττος, ο εφεσείοντας 1, και ο Βλαδίμηρος Φαντούσης, ο εφεσείοντας 2, άσκησαν αυτοπροσώπως έφεση κατά της ποινής τους προβάλλοντας ως λόγο για τη μείωσή της ότι αυτή ήταν υπερβολική. Εξειδικεύοντας (σε σχετική ειδοποίηση) τους λόγους για τους οποίους η ποινή κρίνεται υπερβολική, ο κ. Φράγκος έθεσε ως ένα από αυτούς τα εσφαλμένα ευρήματα του δικαστηρίου αναφορικά με τους ισχυρισμούς του πελάτη του για ανάκληση της εντολής για τη διάπραξη του εγκλήματος και αμφισβήτησε την εγκυρότητα της διαδικασίας που προηγήθηκε για τον προσδιορισμό τους. Υποδείξαμε στον κ. Φράγκο ότι με τους λόγους που παράθεσε εισάγει θέμα το οποίο δεν περιέχεται στην ειδοποίηση έφεσης και ούτε ανάγεται στην υπερβολικότητα της ποινής αλλά αφορά ευρήματα του δικαστηρίου για τα ουσιώδη γεγονότα τα οποία δεν αμφισβητούνται με την έφεση. Με προφορική αίτηση, υπέβαλε αίτημα για την παράταση του χρόνου για την άσκηση έφε-

5 σης εναντίον της απόφασης του δικαστηρίου με την οποία προσδιορίστηκε η διαδικασία για τη διάγνωση των σχετικών γεγονότων και των ευρημάτων που προέκυψαν από αυτή. Κανένας λόγος δεν προβλήθηκε που να υποδηλώνει αδυναμία συμμόρφωσης με τα χρονικά πλαίσια που θέτει το άρθρο 134 της Ποινικής Δικονομίας, ΚΕΦ. 155, υφιστάμενης κατά το χρόνο άσκησης της έφεσης ή μεταγενέστερα. Η αίτηση απορρίφθηκε.

10 'Όπως το Εφετείο επεσήμανε στην *Α/φοί Λαμπριανίδη Λτδ. v. Συμβουλίου Βελτιώσεως Γερίου (1989) 2 Α.Α.Δ. 374 στη σελ. 376:-*

15 "Όταν η αίτηση για τροποποίηση των λόγων της έφεσης σκοπεύει στην εισαγωγή νέου θέματος, σε αντίθεση με την αναμόρφωση των λόγων που έχουν υποβληθεί σε υφιστάμενη έφεση, η αίτηση κρίνεται ως αίτημα για την παράταση χρόνου για την υποβολή έφεσης για το νέο θέμα και ισχύουν, όπως είναι φυσικό, αυστηρότατα κριτήρια για την έγκρισή της." ,

και στη σελ. 377:-

20 "Παράταση των χρονικών ορίων για την υποβολή έφεσης ενάντια στην καταδίκη επιτρέπεται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όταν οφείλεται σε ουσιαστική αδυναμία του εφεσείοντα. Η αδυναμία πρέπει να συντρέχει όχι μόνο στο διάστημα των δέκα ημερών, το
25 χρονικό πλαίσιο μέσα στο οποίο πρέπει να ασκηθεί η έφεση, αλλά και για το χρόνο που διαρρέει μέχρι την υποβολή της αίτησης για παράταση."

30 Τόσο στην *Λαμπριανίδης* (ανωτέρω) όσο και στην προγενέστερη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, στην *The Attorney-General of the Republic v. Petros Demetriou Hji Constanti (1968) 2 C.L.R., 113* επισημαίνεται ότι η τήρηση των προθεσμιών που θέτουν οι θεσμικές διατάξεις για την άσκηση των αρμοδιοτήτων δικαστηρίου, δεν αποβλέπουν μόνο στην προστασία των συμφερόντων των άμεσα ενδια-
35 φερομένων αλλά έχουν ως κύριο λόγο τη διασφάλιση του

συμφέροντος του δημοσίου στην οριστικότητα των δικαστικών αποφάσεων και γενικότερα τη λειτουργικότητα της δικαστικής εξουσίας.

Η απόφαση του Εφετείου στην *Komurgu & Άλλος ν. Δημοκρατίας (1991) 2 Α.Α.Δ. 83*, στην οποία δόθηκε παράταση για την εισαγωγή νέου θέματος στα πλαίσια έφεσης εναντίον της ποινής, διακρίνεται από την προκείμενη περίπτωση νοουμένου ότι οι αλλοδαποί εφεσεύοντες σ' εκείνη την έφεση είχαν εκδηλώσει αμέσως μετά την καταδίκη τους την πρόθεσή τους να ασκήσουν έφεση, η δε αίτηση για "παράταση έγινε με την πρώτη ευκαιρία και μόλις έτυχαν νομικής συμβουλής ως προς το θέμα της φύσης της εφέσεως που θα έπρεπε να είχαν καταχωρίσει".

Στην μακροσκελή απόφασή του το πρωτόδικο δικαστήριο μνημονεύει ή ακόμα ακριβέστερα επαναλαμβάνει ουσιαστικά το σύνολο των γεγονότων που είχαν εκτεθεί ενώπιόν του και προβαίνει σε εκτεταμένη αναφορά στις αρχές που διέπουν τον καθορισμό της ποινής περιλαμβανομένης και της στάθμισης των ελαφρυντικών και της επενέργειάς τους στη διαμόρφωση της ποινής.

Ο κ. Ευσταθίου υπέβαλε ότι, παρά την επάρκεια της καθοδήγησης του δικαστηρίου ως προς τα γεγονότα και το δίκαιο, η ποινή που επιβλήθηκε στον πελάτη του απολήγει να είναι υπερβολική γιατί δεν αντανάκλα τις συνθήκες του εφεσεύοντα ούτε τη συναισθηματική πίεση κάτω από την οποία συμφώνησε να λάβει μέρος στη διάπραξη του εγκλήματος.

Ο εφεσεύων 1 έχασε στην παιδική του ηλικία το ένα του μάτι γεγονός που του δημιούργησε πλέγμα κατωτερότητας και έντονη επιθυμία να ανατρέψει την απώλεια με την μεταμόσχευση οφθαλμού, εγχείρημα πολυδάπανο που, όπως πίστευε θα στοίχιζε τουλάχιστον £30,000.- Αυτό αποτέλεσε, όπως εισηγήθηκε, το κίνητρο για τη συμμετοχή του στο έγκλημα και όχι οποιαδήποτε εγγενής ή επίκτητη εγκληματική τάση την οποία δεν είχε, όπως καταμαρτυρείται από το λευκό του μητρώο. Επιπλέον, η απόφασή του να επι-

- στρέφει στην Κύπρο για να αντιμετωπίσει τις συνέπειες των πράξεών του, η ομολογία του στην Αστυνομία και η παραδοχή του στο δικαστήριο επιμαρτυρούν ουσιαστική μεταμέλεια που συνιστά άλλο σημαντικό ελαφρυντικό.
- 5 Παρά την αποτίμηση των γεγονότων αυτών ως ελαφρυντικών στην απόφαση, το στοιχείο αυτό δεν αντανακλάται στην ποινή αλλά εξαφανίζεται, όπως υπέβαλε, με την υπέρμετρη αναφορά στην ανάγκη για πρόσδοση αποτρεπτικού χαρακτήρα στην ποινή και την φυλάκισή του για 10 είκοσι μήνες.

- Ο κ. Φράγκος στην αγόρευσή του υπήρξε επικριτικός για την προσέγγιση του δικαστηρίου σε πολλά θέματα, ιδιαίτερα στην αποτίμηση των ελαφρυντικών τα οποία, όπως είπε, μόνο θεωρητικά μνημονεύονται ως στοιχεία 15 μετριαστικά της ποινής. Η συνεχής αντιπαράβολή τους, υποστήριξε, με την σοβαρότητα του εγκλήματος και την ανάγκη για αποτροπή, εξασθενεί τη σημασία των ελαφρυντικών ως ουσιωδών στοιχείων στην επιμέτρηση της ποινής.

- 20 Κοινό παράπονο και των δύο εφεσειόντων είναι ότι το δικαστήριο δεν έδωσε την πρέπουσα σημασία στην εγκατάλειψη της κατηγορίας εναντίον του Τώνη Φαντούση, ενός των πρωτεργατών, του εγκεφάλου, όπως χαρακτηρίστηκε, του εγκλήματος κατά παράβαση της αρχής της ίσης μετα- 25 χείρησης των παραβατών που διακηρύσσεται σε μια από τις ομόφωνες, ως προς το αποτέλεσμα, αποφάσεις του Εφετείου, στην *Georghiou & Others v. Republic*(1986) 2 C.L.R. 109. 5 και επαναλαμβάνεται στην *Παναγή v. Δημοκρατία* (1991) 2 Α.Α.Δ.115.

- 30 Στην *Παναγή* (ανωτέρω) επιβεβαιώνεται ότι η αρχή η οποία απαντάται στην *Georghiou* έχει καθολικό χαρακτήρα και είναι συνυφασμένη με την αρχή της ισότητας ενώπιον της δικαιοσύνης, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 28 του Συντάγματος. Η ισοπολιτεία που διασφαλίζει το 35 άρθρο 28 και η αποτελεσματική εξασφάλισή της δικαιολογεί, ως θέμα δικαιοσύνης, και επιβάλλει, ως θέμα συνταγματικής τάξης (Άρθρο 35 του Συντάγματος), τη διερεύνη-

ση κάθε γεγονόςτος που σχετίζεται με τη μεταχείριση των παραβατών περιλαμβανόμενης και της μεταχείρισής τους από τις εισαγγελικές αρχές.

Το πρωτόδικο δικαστήριο καθοδηγήθηκε, όπως ρητά αναφέρεται στην απόφαση, από την *Georghiou και Παναγή* και έκρινε την εγκατάλειψη της κατηγορίας εναντίον του Τώνη Φαντούση ως παράγοντα μετριαστικό της ποινής. Η δικηγόρος της Δημοκρατίας υπέβαλε ότι η αρχή η οποία υιοθετείται στην *Georghiou και Παναγή* είναι εσφαλμένη και ότι η δίωξη των παραβατών και η μεταχείριση της οποίας τυγχάνουν από την εισαγγελική αρχή δε λαμβάνεται υπόψη από το δικαστήριο στην επιμέτρηση της ποινής. Η δίωξη, εισηγήθηκε, παραβατών αποτελεί αποκλειστική αρμοδιότητα του Γενικού Εισαγγελέα βάσει των διατάξεων του άρθρου 113.2, η άσκηση της οποίας δεν επιδέχεται δικαστικό ή άλλο έλεγχο. Προς υποστήριξη της θέσης αυτής αναφέρθηκε στην πρόσφατη απόφαση του Εφετείου *Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας ν. Οδυσσεώς & Άλλων (1991) 2 Α.Α.Δ.309* στην οποία αποφασίστηκε ότι η αναστολή από το Γενικό Εισαγγελέα της ποινικής δίωξης ενός των συγκατηγορουμένων για κυβεία δε δικαιολογούσε εξ ονόματος της ισότητας την ουσιαστική απαλλαγή και των υπολοίπων, στους οποίους το πρωτόδικο δικαστήριο επέβαλε ονομαστική ποινή £1.- Στην ίδια υπόθεση επισημαίνεται, με αναφορά στην *Police ν. Athienitis (1983) 2 C.L.R., 194*, ότι η άσκηση των εξουσιών που παρέχει το Άρθρο 113.2 δεν υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο.

Η εφαρμογή της αρχής της ισότητας στη μεταχείριση των παραβατών δε διαγράφει το αδίκημα ούτε απαμβλύνει τις συνέπειες του εγκλήματος. Ότι αποφασίστηκε και επαναβεβαιώθηκε στην Παναγή είναι ότι η αρχή της ίσης μεταχείρισης των παραβατών δεν περιορίζεται μόνο στο μέτρο της τιμωρίας των καταδικασθέντων αλλά επεκτείνεται και στη μεταχείριση όλων που συνήρρησαν στο έγκλημα, περιλαμβανομένης και της μη δίωξης ενός ή περισσότερων από αυτούς.

Το γεγονός ότι δεν ελέγχεται δικαστικά η άσκηση των εξουσιών του Γενικού. Εισαγγελέα βάσει του Άρθρου 113.2 δεν απαλλάττει τις δικαστικές αρχές από την υποχρέωση για αποτελεσματική εφαρμογή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στο Μέρος II του Συντάγματος, περιλαμβανόμενης και της ισότητας που κατοχυρώνει το Άρθρο 28. Η μη δίωξη ή αναστολή της δίωξης ενός των συνεργών δεν αναιρεί το έγκλημα ούτε απαλλάσσει το δικαστήριο από την υποχρέωση επιβολής της πρέπουσας ποινής στους συνεργούς που καταδικάζονται. Επενεργεί όμως (η μη δίωξη) ως παράγοντας μετριαστικός της ποινής ώστε, με την απάμβλυνση της ανισοσχέλιας στη μεταχείριση των παραβατών, να μετριάζεται το αίσθημα αδικίας το οποίο αναπόφευκτα προκαλεί η άνιση μεταχείριση. Η ισότητα στη μεταχείριση έχει ως λόγο την προσαγωγή ενώπιον της δικαιοσύνης και την τιμωρία όλων που συνήργησαν στο έγκλημα. Εφόσον η δίωξη των παραβατών είναι εκτός του ελέγχου των δικαστικών αρχών, η παράλειψη δίωξης ενός από αυτούς λαμβάνεται υπόψη ως παράγοντας μετριαστικός της ποινής των υπολοίπων προς απάμβλυνση του αισθήματος αδικίας που δημιουργεί η άνιση μεταχείριση και προστασία του κοινού περι δικαίου αισθήματος.

Στην υπόθεση *Οδυσσέως* (ανωτέρω) με την ουσιαστική απαλλαγή από τις συνέπειες του εγκλήματος των καταδικασθέντων, το πρωτόδικο δικαστήριο υιοθέτησε ως μέτρο τη μεταχείριση του προφανώς ευνοηθέντα ως το μέτρο της τιμωρίας. Η προσέγγιση του δικαστηρίου ήταν εσφαλμένη. Η ισότητα ενώπιον της δικαιοσύνης που κατοχυρώνει το άρθρο 28 επιβάλλει την προσαγωγή κάθε παραβάτη ενώπιον της δικαιοσύνης. Αυτό συνιστά το μέτρο της ισότητας. Η μη τήρηση της αρχής σε σχέση με ένα ή περισσότερους παραβάτες δεν δικαιολογεί και την απαλλαγή των υπολοίπων, δηλαδή την γενίκευση της απόκλισης, (η οποία προκύπτει από τα ευρήματα του δικαστηρίου), από το μέτρο της ισότητας. Η αποτίμηση του παράγοντα αυτού ως μετριαστικού της ποινής αποτελεί το μόνο μέσο στις δικαστικές αρχές για επισήμανση της ανισότητας και απαλύει το αίσθημα αδικίας που αφήνει κάθε παρέκκλι-

ση από την ίση μεταχείριση των παραβατών.

Όχι μόνο δεν έχουμε επισημάνει σφάλμα αλλά τουνα-
ντίον διαπιστώνουμε ότι η προσέγγιση του δικαστηρίου
στο θέμα της ίσης μεταχείρισης των παραβατών υπήρξε
ορθή. Το στοιχείο του μετριασμού της ποινής που αποδό- 5
θηκε σ' αυτό τον παράγοντα σχετίζεται άμεσα με την
ποινή που επιβλήθηκε και συναρτάται στο δευτεροβάθμιο
στάδιο με την υπερβολικότητα της ποινής, αντικειμενικά
καταμαρτυρούμενης όπως ορίζεται στην *Philippou v.*
Republic (1983) 2 C.L.R. 245. 10

Άλλο κοινό παράπονο των δύο εφεσειόντων είναι ότι
το πρωτόδικο δικαστήριο δεν εξατομίκευσε την ποινή των
καταδικασθέντων παρά την αποδοχή της αρχής ως συνθε-
τικού στοιχείου της επιβαλλόμενης ποινής. Εκ μέρους του
εφεσείοντα 1 υποβλήθηκε ότι ουσιαστικά παραγνωρίστηκε 15
το άγχος από το οποίο διακατεχόταν για την όρασή του
και η επιρροή την οποία εύλογα συνάγεται ότι άσκησε ο
εργοδότης του, ο εφεσείων 2, για τη διάπραξη του εγκλή-
ματος καθώς και το λευκό του μητρώο. Εξάλλου ο δικηγό-
ρος του εφεσείοντα 2 εισηγήθηκε ότι δεν επιμετρήθηκε 20
επαρκώς, στο πλαίσιο της εξατομίκευσης της ποινής, το
λευκό παρελθόν του εφεσείοντα και το κίνητρο το οποίο
τον οδήγησε στην διάπραξη του εγκλήματος. Το κίνητρό
του, όπως ανέφερε στην κατάθεσή του, ήταν η εκδίκηση
του καταστροφέα της οικογενειακής επιχείρησης και όχι ο 25
προσπορισμός οικονομικού οφέλους. Παρόλο που ο ίδιος
χαρακτηρίζει το κίνητρό του ως εκείνο της εκδίκησης, ου-
σιαστικά ότι επιδίωκαν τόσο ο εφεσείων 2, όσο και ο
αδελφός του ήταν η αποκατάσταση της οικονομικής ευρω-
στίας της οικογενειακής επιχείρησης μέσω του εμπλουτι- 30
σμού που θα απέφερε η κλοπή της περιουσίας του παρα-
πονουμένου. Ο σκοπός του δεν περιοριζόταν στην
τιμωρία του παραπονουμένου με την πρόκληση ζημιάς σ'
αυτόν αλλά επεκτεινόταν στον προσπορισμό του προϊό-
ντος της κλοπής. 35

Και σ' αυτό το σημείο το πρωτόδικο δικαστήριο αντι-
μετώπισε την εξατομίκευση της ποινής μέσα στο σωστό

πλαίσιο υιοθετώντας την προσέγγιση του Εφετείου στην *Antoniades v. Police* (1986) 2 C.L.R. 21, όπου υποδείχθηκε ότι η διαδικασία εξατομίκευσης της ποινής δεν οδηγεί σε εξουδετέρωση της αποτελεσματικότητας του νόμου. Στην
 5 ίδια υπόθεση επισημαίνεται ότι τα εγκλήματα διάρρηξης και κλοπής έχουν προσλάβει ανησυχητικές διαστάσεις, διαπίστωση η οποία οριοθετεί και το πλαίσιο αντιμετώπισης εγκλημάτων αυτής της κατηγορίας. Σχετικές είναι επίσης και οι παρατηρήσεις του Εφετείου στην *Rock v. Αστυνομίας* (1991) 2 Α.Α.Δ. 251 ως προς τις συνέπειες
 10 διασάλευσης του αισθήματος ασφάλειας των ιδιοκτητών καταστημάτων από διαρρήξεις και κλοπές.

Καταλήγουμε ότι η ανάγκη για συσχετισμό της ποινής με τις συνθήκες των εφeseιώντων προσδιορίστηκε ορθά
 15 από το πρωτόδικο δικαστήριο και δε διαπιστώνουμε ούτε στον τομέα αυτό σφάλμα.

Ο κ. Φράγκος παρατήρησε ότι στο τελικό στάδιο της απόφασης και πριν την κατάληξη ως προς τον καθορισμό της πρέπουσας ποινής, το πρωτόδικο δικαστήριο κάμνει
 20 αναφορά και σε αρχές δικαίου που δεν μνημονεύονται ρητά στην απόφαση και οι οποίες δεν προσδιορίζονται. Η αναφορά αυτή δημιουργεί, όπως εισηγήθηκε, αμφιβολίες για το βάθος της απόφασης, ιδιαίτερα ενόψει της εκτεταμένης αναφοράς που γίνεται σ' αυτή στις αρχές δικαίου
 25 που διέπουν τον καθορισμό της ποινής. Συγκεκριμένα το Δικαστήριο ανέφερε:-

"Έλαβα επίσης υπόψη όλες τις μη ρητά αναφερόμενες αρχές στην επιβολή ποινής και προσπάθησα ν' αποφυγώ τη δημιουργία ανισότητας (disparity) στη μεταχείριση των Κατηγορουμένων (ιδε Κούκος ν. Αστυνομίας, (1964) C.L.R. 1. Η αναφορά είναι λανθασμένη, η ορθή αναφορά είναι (1986) 2 Α.Α.Δ., 1. , Κυριακίδης ν. Δημοκρατίας (1983) 2 Α.Α.Δ., 94, σελ. 101, Αζίνας ν. Αστυνομίας (1981) 2 Α.Α.Δ., 9, R. ν. Tremanco [1979] 1
 30 Ct. App. R. (S) 286. Οι προηγούμενες καταδίκες του 4ου Κατηγορουμένου δικαιολογούν διαφοροποίηση στις ποινές (ιδε R. ν. Bowater and Davies 15.7.80,

Current Sentencing Practice, D.A. Thomas, 1074".

Αν το μέρος του αποσπάσματος, το οποίο είναι υπογραμμισμένο, δεν συνοδευόταν από τις παραπομπές που ακολουθούν θα εδημιουργούντο ερωτηματικά και αμφιβολίες ως προς τις αρχές από τις οποίες άντλησε καθοδήγηση το δικαστήριο. Όμως, οι αμφιβολίες αίρονται με την αναφορά που γίνεται στις αποφάσεις που ακολουθούν και την επεξήγηση ότι 'οι προηγούμενες καταδίκες του Κουτούρη δικαιολογούσαν το διαφορισμό της ποινής του από εκείνη του εφεσείοντα 1.

Τέλος ο κ. Φράγκος επέκρινε την πρωτόδικη απόφαση για όπως μπορούμε να συνοψίσουμε, το στοιχείο της κατήχησης που περιέχεται σ' αυτή. Η απάντηση είναι ότι δεν υπάρχει πρότυπο ή κώδικας συγγραφής των δικαστικών αποφάσεων επίσης καμιά από τις παρατηρήσεις που γίνονται δεν έρχεται σε αντίθεση με οποιαδήποτε αρχή δικαίου.

Το τελικό ερώτημα που πρέπει να απαντήσουμε είναι κατά πόσο οι επιβληθείσες ποινές είναι εξ αντικειμένου υπερβολικές. Οι αρχές στη *Philippou* (ανωτέρω), που επαναλαμβάνονται και σε σειρά μεταγενέστερων αποφάσεων *Βλ. Demetriou ν Republic (1988) 2 C.L.R., 175, Κωνσταντίνου ν Δημοκρατίας, (1989) 2 Α.Α.Δ. 224, και Φιλίππου και άλλως "Φαλκονέττι" ν Αστυνομίας, (1989) 2 Α.Α.Δ. 245*, καθορίζουν ότι παρέχεται πεδίο για επέμβαση με την ποινή που επιβλήθηκε μόνον όταν, μετά από συσχετισμό όλων των σχετικών παραγόντων, η ποινή καταφαίνεται να είναι εξ αντικειμένου υπερβολική. Το στοιχείο της υπερβολής πρέπει να είναι εμφανές ως θέμα αντικειμενικής κρίσης. Στην προκείμενη περίπτωση η ποινή δεν κρίνεται υπερβολική με κανένα αντικειμενικό μέτρο. Επρόκειτο για έγκλημα κατά παραγγελία, μορφή εγκλήματος ιδιαίτερης σοβαρότητας, ασύνθητης ευτυχώς στην Κύπρο, αλλά δυστυχώς όχι άγνωστη (*Βλ. Παναγιώτης Α. Παναγή άλλως Καυκαρή ν Δημοκρατίας, (1990) 2 Α.Α.Δ. 203*). Το στοιχείο αυτό επιβαρύνει τη θέση τόσο εκείνων που παραγγέλουν το έγκλημα όσο και των δεκτών και

εκτελεστών της παραγγελίας.

Οι εφέσεις απορρίπτονται.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Συμφωνώ με την απόφαση του Δικαστή Πική και δεν έχω τίποτε να προσθέσω.

- 5 ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Συμφωνώ με την απόφαση του Προεδρεύοντος Δικαστή Πική και το αποτέλεσμα της έφεσης.

Επειδή όμως έχει εγερθεί ζήτημα σύγκρουσης της νομολογίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου θέλω να εκφράσω πάνω σε αυτό τις απόψεις μου. Η μεταξύ των ανθρώπων
10 ισότητα μέσα στη κοινωνία είναι αρχή εμπεδωμένη στην εγγενή φύση τους ως ατόμων που έχουν τα ίδια φυσικά χαρακτηριστικά μα και τη μοναδικότητα της έλλογης σκέψης. Η αρχή αυτή έχει πάρει τη θέση της στην παράδοση ή
15 κωδικοποιήθηκε σε κανόνες δικαίου στις κοινωνίες, που θεωρούνται σήμερα στο γεωγραφικό μας χώρο σαν πολιτισμένες. Στοιχείο αυτής της ισότητας είναι η ισονομία. Οπου δεν υπάρχει ισονομία γεννάται "αδικία," στέρηση δικαίου. Η πρωταρχική σημασία της λέξης αποδίδει ακριβώς το νόημα της απευκτέας κατάστασης.

- 20 Αυτό ακριβώς το αίσθημα αδικίας, εκπορευόμενο από την ανισότητα έναντι του νόμου, δημιουργείται όταν οι παραβάτες του τυγχάνουν αυθαίρετης διαφορετικής μεταχείρισης από τους φορείς της πολιτείας εντεταλμένους στην περιφρούρηση και εφαρμογή του.

- 25 Οι πιο πάνω αρχές, όπως διατυπώνονται, ανήκουν βέβαια στη σφαίρα των ιδεών. Υλοποιούνται όμως, έστω σε κάποιο βαθμό, στην έννομη τάξη μιας χώρας. Στη δική μας με το Άρθρο 28 του Συντάγματος. Η δικαστική εξουσία έχει καθήκο να εφαρμόζει τους γραπτούς κανόνες δικαίου. Το άρθρο 113(2) του Συντάγματός μας προβλέπει
30 τα εξής:

"2. Ο Γενικός Εισαγγελεύς της Δημοκρατίας έχει εξουσίαν κατά την κρίσιν αυτού προς το δημόσιον συμφέ-

ρον να κινή, διεξάγη, επιλαμβάνηται και συνεχίσει ή διακοπτή οιανδήποτε διαδικασίαν ή διατάσση δίωξιν καθ' οιουδήποτε προσώπου εν τη Δημοκρατία δι' οιονδήποτε αδίκημα. Η τοιαύτη εξουσία δύναται να ασκείται υπό του Γενικού Εισαγγελέως της Δημοκρατίας είτε αυτοπροσώπως είτε δι' υπαλλήλων υπαγομένων εις αυτόν ενεργούντων υπό και συμφώνως προς τας οδηγίας αυτού." 5

Στην πρόσφατη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου *Γενικός Εισαγγελέας ν. Ανδρέα Οδυσσέως κ.άλλων*, (1991) 2 Α.Α.Δ. 309, ο Γενικός Εισαγγελέας εφεσίβαλε την ποινή που επιβλήθηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας. Παρουσιάστηκε δε ενώπιον του Εφετείου ο ίδιος για να εισηγηθεί πως το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν είχε εξουσία να λάβει υπόψη ως ελαφρυντικό στοιχείο στην επιμέτρηση της ποινής των κατηγορουμένων το γεγονός ότι για ένα συγκατηγορούμενό τους, είχε καταχωρηθεί αναστολή της ποινικής δίωξης. Και τούτο, γιατί υποστηρίζει πως οι εξουσίες του Γενικού Εισαγγελέα, σύμφωνα με τις πρόνοιες του πιο πάνω άρθρου του Συντάγματος, δεν ελέγχονται. Πρόσθετα εισηγήθηκε πως, όταν το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του το γεγονός της διακοπής από τον ίδιο της ποινικής δίωξης ενός κατηγορουμένου, ως ελαφρυντικό στοιχείο στην επιμέτρηση της ποινής υπέρ συγκατηγορουμένου, ασκεί έμμεσα ανεπίτρεπτο έλεγχο πάνω στις συνταγματικές του εξουσίες. 10 15 20 25

Το Ανώτατο Δικαστήριο υιοθέτησε τις εισηγήσεις του Γενικού Εισαγγελέα στην πιο πάνω υπόθεση, επέτρεψε την έφεση και αύξησε τις χρηματικές ποινές προστίμου που επιβλήθηκαν από το πρωτόδικο Δικαστήριο από £1 πρόστιμο σε £20. 30

Η αιτιολογία της απόφασης αυτής είναι αντίθετη με όσα έχουν λεχθεί από το δικαστή Πική στην υπόθεση *Γεωργίου κ.α. ν. της Δημοκρατίας* (1986) 2 Α.Α.Δ. 109, αλλά και με μια γενική άποψη των Δικαστηρίων πάνω στο ζήτημα, η οποία βασίζεται στις αρχές που συνοψίζω στο προ- 35

οίμιο της απόφασής μου. Προτού προχωρήσω διευκρινίζω πως, στην υπόθεση Γεωργίου μόνο ο δικαστής Πικής σχολιάζει ειδικά το ζήτημα της μη προσαγωγής στο Δικαστήριο του πρωτεργάτη των εγκλημάτων Γιουρούκκη, για τα οποία καταδικάστηκαν οι κατηγορούμενοι. Ο δικαστής Πικής συμφώνησε με τη θέση του κακουργιοδικείου, που έλαβε υπόψη του το γεγονός αυτό ως ελαφρυντικό στην επιμέτρηση της ποινής των κατηγορουμένων εφεσειόντων. Ο έντιμος δικαστής είπε τα εξής:

"Lastly, the failure of the prosecuting Authority to bring to justice Youroukkis, one of the gang leaders. We are not here concerned to review the decision of the Attorney-General not to prosecute, but with the propriety of the sentence imposed on the appellants having regard to the non prosecution of one of the principal culprits. The question here is not equality of treatment between the coaccused but the allowance made on that account by the Assize Court. The Assize Court correctly addressed itself to the failure to prosecute Youroukkis as a mitigating factor. Again, had I been concerned to punish the appellants as a trial court, I would have made greater allowance than the one made by the trial Court on account of the non punishment of one of the principal offenders. Equality of treatment, safeguarded by Article 28, is an all embracing concept, encompassing the criminal process in its entirety. On the other hand, I remind once more, I am here sitting as a member of the Court of appeal, and the question is whether the trial Court ought unavoidably to make bigger allowance on account of that miticating factor.

After due reflection and a degree of hesitation, I have once more concluded there is no room for interference for the Court. Hence, the appeals should be dismissed."

"Τέλος, η παράλειψη των διωκτικών αρχών να προσάξουν ενώπιον της δικαιοσύνης τον Γιουρούκκη, ένα από τους αρχηγούς της συμμορίας. Δεν απασχολούμεθα εδώ με την αναθεώρηση της απόφασής του Γενικού

Εισαγγελέα να μη διώξει, αλλά με την ορθότητα της ποινής που επιβλήθηκε στους εφεσειόντες, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός πως ένας από τους πρωταγωνιστές των εγκλημάτων δεν έχει διωχθεί. Το ζήτημα εδώ 5
δεν είναι η ισόνομη μεταχείριση των συγκατηγορουμένων, αλλά η έκταση της μείωσης της ποινής από το κακουργιοδικείο ενόψει του γεγονότος αυτού. Το κακουργιοδικείο ορθά έλαβε υπόψη του την παράλειψη της δίωξης του Γιουρούκη ως ελαφρυντικό στοιχείο. Πάλι, εάν απασχολούμουν ο ίδιος ως πρωτόδικος δικαστής με τη τιμωρία των εφεσειόντων, θα εμείωνα περισσότερο την ποινή από το πρωτόδικο Δικαστήριο για το γεγονός ότι ένας από τους πρωτεργάτες των εγκλημάτων δεν τιμωρείται. Η ισόνομη μεταχείριση, που διασφαλίζεται από το Άρθρο 28, είναι ευρεία έννοια και περικλείει την ποινική διαδικασία καθ' ολοκληρία. Από την άλλη, και υπενθυμίζω για ακόμη μια φορά, πως εξετάζω την υπόθεση ως μέλος του εφετείου, και το ερώτημα είναι κατά πόσο το πρωτόδικο Δικαστήριο θα έπρεπε αναπόφευκτα να μειώσει περισσότερο την ποινή 20
ενόψει αυτού του ελαφρυντικού στοιχείου. Αφού έχω ξανασκεφθεί το ζήτημα και σε κάποιο βαθμό με δισταγμό έχω πάλι καταλήξει στο συμπέρασμα πως δεν υπάρχει περιθώριο επέμβασης του Δικαστηρίου.

Οι άλλοι δυο δικαστές του εφετείου Α. Λοΐζου, όπως ήταν τότε, και Δ. Δημητριάδης δεν πραγματεύονται το ειδικό αυτό ζήτημα. Η ίδια όμως αρχή υιοθετήθηκε, παρότι δεν αποτελεί μέρος του *ratio* της απόφασης στην υπόθεση *Παναγή v. Δημοκρατίας*, (1991) 2 Α.Α.Δ. 115. Σύνθεση Δικαστηρίου: Πικής, Πογιατζής, Χρυσσοτομής. 30

Η πρώτη επισήμανση, που ταπεινά κάμνω, την οποία και θα χαρακτηρίζα κάπως νομικιστική, είναι πως δεν έγινε αναφορά στο Δικαστήριο, κατά την ακρόαση της έφεσης του Γενικού Εισαγγελέα στην υπόθεση *Οδυσσέως*, στο περιεχόμενο του πιο πάνω αποσπάσματος από την απόφαση Πική στην υπόθεση *Γεωργίου*, μήτε και στη γενική άποψη των Δικαστηρίων να θεωρούν ως ελαφρυντικό, για σκοπούς επιμέτρησης της ποινής, το γεγονός ότι όλοι 35

- οι παραβάτες του νόμου δεν βρίσκονται ενώπιον της δικαιοσύνης, όπως εκφράστηκε το κακούργιοδικείο στην υπόθεση Γεωργίου. Επιπλέον το Ανώτατο Δικαστήριο δεν είχε την ευκαιρία στην υπόθεση Οδυσσέως να ακούσει και
- 5 αντίθετη άποψη, από αυτή που εξέφρασε ο Γενικός Εισαγγελέας, δεδομένου ότι οι εφεσίβλητοι δεν αντιπροσωπεύθηκαν από συνήγορο.

- Η δικηγόρος της Δημοκρατίας έκανε αναφορά κατά τη συζήτηση της παρούσας έφεσης στην υπόθεση Οδυσσέως.
- 10 Μας κάλεσε μάλιστα και να την εφαρμόσουμε στην περίπτωση που θα αποφασίζαμε να αυξήσουμε τις ποινές που επιβλήθηκαν στους εφεσεύοντες, μια και το πρωτόδικο Δικαστήριο θεώρησε ως ελαφρυντικό στοιχείο στην επιμέτρηση της ποινής το γεγονός πως ο Γενικός Εισαγγελέας
- 15 καταχώρησε αναστολή της ποινικής δίωξης του ενός των συγκατηγορουμένων τους στην πρωτόδικη διαδικασία.

- Το ζήτημα που δημιουργείται είναι σοβαρό και χρειάζεται επίλυση. Όπως είπα πιο πριν η εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα στην υπόθεση Οδυσσέως, που υιοθετήθηκε
- 20 και ενώπιόν μας, είναι πως το Δικαστήριο δεν έχει εξουσία να λαμβάνει υπόψη του το γεγονός πως ο Γενικός Εισαγγελέας αποφασίζει να διακόψει την ποινική δίωξη ενός συγκατηγορουμένου ως ελαφρυντικό στοιχείο στην επιμέτρηση της ποινής των υπόλοιπων κατηγορουμένων.
- 25 Ο Γενικός Εισαγγελέας τεκμηριώνει την άποψή του λέγοντας πως όταν το Δικαστήριο ενεργήσει με αυτό τον τρόπο προβαίνει σε έμμεσο έλεγχο της συνταγματικής του εξουσίας, που απορρέει από το άρθρο 113.2 του Συντάγματος.

- 30 Οι λέξεις "ελέγγω-έλεγχος" έχουν στα νομικά, αλλά και στη καθημερινή γλώσσα, την έννοια της άσκησης πάνω στις πράξεις, συμπεριφορά ή αποφάσεις κάποιου εποπτείας, παρακολούθησης, κριτικής αλλά και αναθεώρησης ανατροπής ή αντικατάστασης της απόφασης από αυτή του
- 35 ασκούντος τον έλεγχο. Με αυτή την έννοια τα Δικαστήρια δεν μπορούν να ασκήσουν έλεγχο πάνω στις εξουσίες του Γενικού Εισαγγελέα που βασίζονται στις πρόνοιες του

Αρθρου 113 του Συντάγματος. Και ο δικαστής Πικής στην υπόθεση *Γεωργίου* ήταν σαφής πάνω σ' αυτό, όπως φαίνεται στο απόσπασμα της απόφασής του που παραθέτω πιο πάνω. Το Δικαστήριο όμως παρότι δεν μπορεί να κρίνει την απόφαση του Γενικού Εισαγγελέα οφείλει, κατά τη γνώμη μου, να λαμβάνει υπόψη την πραγματική κατάσταση που δημιουργείται από το απλό γεγονός πως ένας των κατηγορουμένων τυγχάνει διακοπής της δίωξής του, ή παραβάτης του ιδίου εγκλήματος δεν προσάγεται ενώπιον της δικαιοσύνης.

Οι λόγοι για τους οποίους το γεγονός αυτό πρέπει να αξιολογείται ως ελαφρυντικό στην επιμέτρηση της ποινής των άλλων κατηγορουμένων εξηγούνται στην αρχή της απόφασής μου. Και ενώ βρίσκομαι σ' αυτό το σημείο, δανείζομαι απόσπασμα από την απόφαση του τωρινού Προέδρου του Ανωτάτου Δικαστηρίου Λοϊζου στην υπόθεση *Γεωργίου*, που αφορά στο ζήτημα της διαφοροποίησης των ποινών και στο απλό αλλά γλαφυρό κριτήριο που χρησιμοποιείται για την άρση πιθανής αδικίας στην επιμέτρηση της ποινής. Το κριτήριο εφαρμόζεται, απόλυτα κατά την άποψή μου, και στην υπό συζήτηση περίπτωση.

"As regards disparity I had recently the opportunity to refer to a number of authorities in the case of *Koukos v. The Police Criminal Appeal No.4723* reported in (1986) 2 C.L.R. 1 and also to the cases of *R. V. Towle* and *R. v. Wintle*, *The Times* 23.1.1986 where the test laid down was that when a Court was considering an appeal against sentence based on disparity what was relevant was whether right thinking members of the public knowing all the facts and looking at what had happened would say that something has gone wrong here in the administration of justice which has resulted in one or more convicted persons being treated unfairly."

"Αναφορικά με το ζήτημα της διαφοροποίησης της ποινής είχα πρόσφατα την ευκαιρία να αναφερθώ σε αριθμό αυθεντιών στην υπόθεση *Κούκος ν. Της Αστυνομίας*, ποινική έφεση 4723 που δημοσιεύθη στις

5 αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου (1986) 2 σελίδα
1 και επίσης στις υποθέσεις *R. v. Towle* και *R. v. Wintle*, *The Times* 23.1.86 στις οποίες ετέθη το κριτήριο
όταν το Δικαστήριο εξετάζει έφεση εναντίον ποινής με
λόγο την διαφοροποίηση και ελέχθη πως αυτό που έχει
σημασία είναι κατά πόσο ορθά σκεπτόμενα μέλη του
κοινού που γνωρίζουν όλα τα γεγονότα και παρακολούθησαν τί έχει συμβεί, θα μπορούσαν να πουν ότι
κάτι δεν πήγε ορθά στην απονομή της δικαιοσύνης, με
10 αποτέλεσμα η μεταχείριση ενός ή περισσότερων από
αυτούς που καταδικάστηκαν να είναι άδικη."

Αν γινόταν δεκτή η εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα,
για τον έμμεσο έλεγχο δηλαδή των εξουσιών του, τότε και
η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, με την ίδια σύνθεση
15 όπως στην υπόθεση *Οδυσσέως*, στην υπόθεση *James Patrick Rock v. The Police*, Ποινική Εφεση 5377, η απόφαση
εκδόθηκε 14.5.91 αλλά δεν έχει δημοσιευθεί, θα ήταν
ασυμβίβαστη με την *Οδυσσέως*. Στην υπόθεση *James Patrick Rock* το
Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε πως
20 όταν ο Γενικός Εισαγγελέας δίδει τη συγκατάθεσή του,
βάσει του άρθρου 24.2 του περί Δικαστηρίων Νόμου του
1960 να παραπεμφθεί υπόθεση, που είναι ορισμένη ενώπιον
του κακουργιοδικείου, στο Επαρχιακό Δικαστήριο,
που έχει δικαιοδοσία να επιβάλει ποινή φυλάκισης μέχρι
25 3 χρόνων, ο κατηγορούμενος τυγχάνει, με την απόφαση
του Γενικού Εισαγγελέα, επιεικούς μεταχείρισης, στοιχείο
το οποίο πρέπει να λαμβάνεται υπόψη από το Δικαστήριο
στην επιμέτρηση της ποινής. Τελειώνοντας θέλω να πω
ακόμα κάτι, που προκύπτει βέβαια από τη διαφορετική
προσέγγιση που έχω πάνω στο ζήτημα, από αυτή του Γενικού
30 Εισαγγελέα. Έχω τη γνώμη πως οι εισηγήσεις του
στην υπόθεση *Οδυσσέως*, όπως έχουν υιοθετηθεί και ενώπιόν
μας, απολήγουν σε περιορισμό της αποκλειστικής
εξουσίας του Δικαστηρίου να προσδιορίζει την ποινή,
35 λαμβάνοντας υπόψη όλα τα στοιχεία που θεωρεί απαραίτητα
στην επιμέτρησή της.

Διαβάζοντας προσεκτικά την υπόθεση *Οδυσσέως*, έχω
τη γνώμη πως η απόφαση σ' αυτή ελήφθη με βάση τα ιδι-

ζοντα περιστατικά της. Ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου αντιμετώπιζαν κατηγορίες για κυβεία αριθμός κατηγορουμένων. Ο Γενικός Εισαγγελέας καταχώρησε αναστολή της δίωξης ενός από αυτούς. Το Δικαστήριο ενεργώντας με μοναδικό γνώμονα το γεγονός αυτό, επέβαλε 5
 ευτελείς ποινές προστίμου, £1, στους υπόλοιπους κατηγορούμενους, δείχνοντας έκδηλα με αυτό τον τρόπο την 10
 απαρésκειά του για τη διακοπή της δίωξης του ενός των κατηγορουμένων. Ο Γενικός Εισαγγελέας εφεσίβαλε την 15
 απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου με μοναδικό λόγο έφεσης αυτόν που αναφέρω πιο πάνω. Στην επιχειρηματολογία του όμως εισηγήθηκε πως η απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου ήταν περιφρονητική για τον ίδιο αλλά και την απονομή της δικαιοσύνης. Είναι μέσα σ' αυτό το φάσμα γεγονότων και εισηγήσεων που ελήφθη η απόφαση 20
Οδυσσέως και γι' αυτό έχω, την ταπεινή βέβαια άποψη, πως το περιεχόμενό της δεν σκοπεύει να θέσει κανόνα δικαίου ή να παρεκκλίνει από εγνωσμένες αρχές που αφορούν στο θέμα της επιμέτρησης της ποινής.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Οι εφέσεις απορρίπτονται ομόφωνα.

Εφέσεις απορρίπτονται.